

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6SŽ/3/2012
Identifikačné číslo spisu:	9012010015
Dátum vydania rozhodnutia:	24.10.2012
Meno a priezvisko:	JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2012:9012010015.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členov senátu JUDr. Jozefa Hargaša a JUDr. Aleny Adamcovej, v právnej veci navrhovateľa: Rozhlas a televízia Slovenska, Mýtna 1, Bratislava, zastúpený Procházka & partners, s.r.o., Búdková 4, Bratislava, proti odporcovi: Rada pre vysielanie a retransmisiu, Dobrovičova 8, P.O.BOX 155, Bratislava, o opravnom prostriedku navrhovateľa na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu zo dňa 11. januára 2011, č. RP/113/2011, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporcu zo dňa 11. januára 2011, č. RP/113/2011 p o t v r d z u j e .

Navrhovateľovi náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

Navrhovateľ j e p o v i n n ý zaplatiť súdny poplatok vo výške 66 eur na účet Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vedený v Štátnej pokladnici pre zasielanie súdnych poplatkov a pokút: H. č. XXXXXXXXXXX/XXXX v lehote 15 dní od právoplatnosti rozsudku.

Odôvodnenie

Rada pre vysielanie a retransmisiu rozhodnutím zo dňa 11. januára 2011, č. RP/113/2011 vydaným v správnom konaní č.: 129-PgO/O-1732/2009 ako orgán príslušný podľa § 4 ods. 1 až 3 a § 5 ods. 1, písm. g/ postupom podľa § 71 zákona č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisoch účinného ku dňu 11.3.2009 (ďalej len „zákon č. 308/2000 Z. z.“ alebo „zákon o vysielaní a retransmisii“) rozhodla tak, že navrhovateľovi, ktorý je v zmysle § 23 ods. 1 zákona č. 532/2010 Z. z. právnym nástupcom Slovenskej televízie, vysielateľa na základe zákona ukladá podľa § 64 ods. 1, písm. d/ zákona o vysielaní a retransmisii pokutu určenú podľa § 67 ods. 3, písm. d/ uvedeného zákona vo výške 3.000 € za porušenie povinnosti ustanovenej v § 38 ods. 4, tohto zákona tým, že nezabezpečil, aby sponzorovaný program OTO 2008, odvysielaný na programovej službe Jednotka dňa 11.3.2009 o cca 20.15 hod. priamo nepodporoval predaj/počúvanosť programovej služby FUN RÁDIO tretej osoby Rádio, a.s. a to osobitnými propagačnými zmienkami, cit. „Chcem sa poďakovať divákovi všetkých televízií za to, že svojim

diváctvom vytvárajú príjemné konkurenčné prostredie, chcem sa poďakovať, televízii Markíza som hovorila, pre istotu dvakrát, a rozhodne si myslím, že tu stojím aj preto, že ja som Fun Rádio a (potlesk), takže aj touto cestou chcem sa poďakovať Petrovi Nužezovi aj s manželkou za to, že na mňa v tomto mediálnom svete dávajú pozor a všetkým kolegom, konkurencii za to, že nebola hocikáka“, „Menovite by som chcel pozdraviť aj majstra Chudíka, ktorého si nesmierne vážim, lebo aj on je Fun Rádio. Je mi veľkou cťou, že môžem tento rok vyhlásiť absolútneho OTA spolu s Jankou Prágerovou, mimochodom, kto neprišiel k nám lyžovať, tento rok, veľmi zle sa mu bude dariť v tejto kríze, ale môžete to ešte napraviť, máme znížené ceny. (Potlesk), Takže ja by som Vám si dovoľil oznámiť absolútneho OTA, Janka ho odovzdá, a stáva sa ním pán Kollár. Kuly“ o uvedenej službe.

Súčasne Rada vyslovila, že podľa § 64 ods. 4 zákona o vysielaní a retransmisii „Uložením sankcie nezaniká povinnosť, za ktorej porušenie sa sankcia uložila“ a podľa § 67 ods. 10 zákona o vysielaní a retransmisii je pokuta splatná odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia a je potrebné ju uhradiť na účet uvedený v rozhodnutí.

Proti uvedenému rozhodnutiu odporcu v zákonnej lehote podal opravný prostriedok navrhovateľ. Žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté rozhodnutie odporcu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Súčasne žiadal náhradu trov konania.

V dôvodoch opravného prostriedku namietal, že napadnutým rozhodnutím bol ukrátený na svojich právach, a to tým, že Rada voči nemu v rozpore s § 64 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z. a § 46 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“) uplatnila sankčnú zodpovednosť bez toho, aby pre jej uplatnenie boli splnené relevantné zákonné podmienky. Výslovil presvedčenie, že napadnuté rozhodnutie je nezákonné. Namietal, že odporca predmetnú vec z právnej stránky predovšetkým nesprávne posúdil a to z viacerých ďalej uvedených dôvodov, z ktorých každý zakladá dôvod pre zrušenie napadnutého rozhodnutia pre nesprávne právne posúdenie.

Navrhovateľ nesúhlasil so záverom odporcu, že v otázke deliktuálnej zodpovednosti došlo v prípade navrhovateľa k sukcesii po Slovenskej televízii s poukazom na to, že v prvom rade predmetný program odvysielala Slovenská televízia, ktorá bola zrušená k 1. januáru 2011 v zmysle § 23 ods. 1 zákona č. 532/2010 Z. z., ktorou právnou skutočnosťou zanikla podľa jeho názoru aj deliktuálna zodpovednosť Slovenskej televízie, keďže tá v zmysle prechodných ustanovení zákona č. 532/2010 Z. z. neprešla na navrhovateľa a z povahy veci na neho ani prejsť nemohla, keď ustanovenie § 23 zákona č. 532/2010 Z. z. explicitne ustanovuje, v ktorých otázkach došlo k sukcesii navrhovateľa po Slovenskej televízii, tvrdiac záver o tom, že na navrhovateľa „prešla“ zo Slovenskej televízie aj deliktuálna spôsobilosť, ktorá je neprenosná a je imanentná každému subjektu práva, nemá žiadnu oporu v § 23 zákona č. 532/2010 Z. z., ako aj, že ak by rozhodnutie o sankcii bolo vydané pred 1. januárom 2011, povinnosť túto sankciu uhradiť by na navrhovateľa prešla, avšak v čase zániku Slovenského rozhlasu a prechodu povinnosti na navrhovateľa povinnosť uhradiť sankciu - peňažnú pokutu odporcovi neexistovala a nemohla preto ani prejsť na navrhovateľa v zmysle § 23 ods. 1 zákona č. 532/2010 Z. z. V tejto súvislosti poukázal na názor publikovaný Machajová, J. a kol.: Všeobecné správne právo. 1. Vyd. Žilina: Poradca podnikateľa, 2007, s. 231. Tvrdil, že na daný prípad nie je možné použiť rozsudok najvyššieho súdu zo dňa 26. októbra 2010, sp. zn. ISžpu/1/2008, o ktorý opiera svoju argumentáciu odporca, keď tvrdí, že sa aj na „prípade Slovenská televízia a Rozhlas a televízia Slovenska“ uplatnia kritériá posudzovania sukcesie v európskom súťažnom práve (t.j. preferencia ekonomického nástupníctva pred právnym nástupníctvom). S týmto názorom navrhovateľ nesúhlasil, tvrdiac, že niet žiadneho dôvodu, aby sa na danú vec aplikovala judikatúra Súdneho dvora Európskej únie zo súťažného práva, keďže ide o vec, ktorá nemá žiaden úniový rozmer a nemá ani súťažný rozmer. Výslovil názor, že preferencia ekonomického nástupníctva má mimoriadny význam v oblasti ochrany hospodárskej súťaže, ale niet opory ani dôvodov ani v právnom poriadku Slovenskej republiky, ani v úniovom právnom poriadku, aby sa uvedené týkalo aj iných právnych vzťahov, s poukazom na to, že uvedené nič nemení na skutočnosti, že ustanovenie § 23 zákona č. 532/2010 Z. z. neobsahuje žiadnu úpravu prechodu deliktuálnej zodpovednosti zo Slovenskej televízie na navrhovateľa.

Navrhovateľ ďalej dôvodil, že odporca v danom prípade nemohol uložiť navrhovateľovi ako druh sankcie pokutu, pretože na to neboli, okrem iného aj v súvislosti so skutočnosťami uvedenými v časti (2.1) odvolania splnené všetky zákonné podmienky, s poukazom na znenie ustanovenia § 64 ods. 2 zákona č.

308/2000 Z. z., z ktorého je zrejmé, že pri porušení § 38 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z. mohla Rada uložiť pokutu ako druh sankcie len v prípade, že vysielateľ aj napriek jej písomnému upozorneniu opakovane poruší povinnosť, na ktoré porušenie bol upozornený, namietajúc, že odporca nemohol uložiť pokutu práve preto, že v minulosti nebol upozornený a to s ohľadom na to, že vznikol len 1. januára 2011 a nemožno mu pričítať na jeho ťarchu protiprávne chovanie iného subjektu práv, než je on sám.

Ako ďalší dôvod nesprávneho právneho posúdenia navrhovateľ namietal, že neboli naplnené pojmové znaky sponzorského programu a to z dôvodov: 1/ v spojitosti s nedostatočnými skutkovými zisteniami, ktoré opisuje v časti 3.2, si odporca v prípade odvysielaného programu OTO 2008 nemohol urobiť záver o splnení všetkých kumulatívne vymedzených pojmových znakov sponzoringu, predovšetkým nebola splnená podmienka sponzorstva, ktorú vymedzuje § 38 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z.; 2/ v zmysle § 38 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z. pre vyvodenie sankčnej zodpovednosti za porušenie citovaného ustanovenia je nevyhnutné, aby išlo o priamu podporu služieb tretej osoby, v tomto prípade Rádio, a.s., čo v danom prípade splnené nebolo, pretože vzhľadom na ich povahu nebola splnená podmienka priamosti, majú za to, že išlo nanajvýš len o nepriamu podporu. Výslovil názor, že odporca podmienil zákonnosť odvysielaného programu splnením požiadavky, ktorá sa objektívne splniť nedala, keďže odvysielaný program bol odvysielaný navrhovateľom naživo, t.j. bez akejkoľvek jeho možnosti ovplyvniť, aké budú prejavy účinkujúcich a ocenených osôb, na ktorú okolnosť upozorňoval navrhovateľ už vo svojom stanovisku k predmetu správneho konania. Mal za to, že v predmetnom správnom konaní nebola preukázaná kľúčová okolnosť týkajúca sa sponzorského charakteru odvysielaného programu a to napriek povinnosti odporcu podľa § 3 ods. 4 správneho poriadku v spojení s § 71 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z. v znení zákona č. 532/2010 Z. z. (zásada materiálnej pravdy), čo zakladá nezákonnosť napadnutého rozhodnutia pre nedostatočné skutkové zistenia.

Navrhovateľ tiež namietal, že odporcom zistené skutkové zistenia sú nedostatočné pre posúdenie veci z dvoch dôvodov, z ktorých každý zakladá dôvod pre zrušenie napadnutého rozhodnutia podľa § 250j ods. 2 písm. c/ O.s.p. v spojení s § 250i ods. 2 O.s.p. a to: 1/ nerešpektovanie názoru najvyššieho súdu pri doplnení skutkových zistení v novom napadnutom rozhodnutí, keď odporca napriek výčitke najvyššieho súdu, že nedostatočne zistil skutkový stav, rozhodol opäť len na základe tých istých dôkazov a podkladov, ktoré už raz označil najvyšší súd za nedostatočné, čím odporca v otázke doplnenia dokazovania a skutkových zistení zjavne nerešpektoval právny názor vyslovený najvyšším súdom v rozsudku zo dňa 29. septembra 2011, č. k. 8SŽ/4/2011-24, čím porušil § 250r O.s.p.

Navrhovateľ ďalej namietal, že zistenie skutkového stavu, z ktorého vychádzalo napadnuté rozhodnutie je zmätočné a nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť, čo zakladá dôvod pre zrušenie napadnutého rozhodnutia podľa § 250j ods. 2 písm. d/ O.s.p. v spojení s § 250i ods. 2 O.s.p., spočívajúce vo výroku napadnutého rozhodnutia, majúce za následok, že výrok napadnutého rozhodnutia je v nesúlade s jeho odôvodnením, čo vytvára zmätočnosť a dôvod pre jeho zrušenie.

Napokon navrhovateľ namietal, že odporca zaťažil konanie vadou, ktorá má za následok nezákonnosť napadnutého rozhodnutia, keď s poukazom na § 71 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z. v spojení s § 33 ods. 2 správneho poriadku mu nedal možnosť, aby sa pred vydaním rozhodnutia vyjadril k jeho podkladom i spôsobu zistenia, prípadne, aby navrhol doplnenie, tvrdiac, že po zrušení predošlého rozhodnutia odporcu najvyšším súdom nemal žiadnu vedomosť o postupe odporcu v danom konaní a nedostal od neho možnosť uplatniť svoje právo podľa § 33 ods. 2 správneho poriadku, čo zakladá dôvod pre zrušenie rozhodnutia podľa § 250j ods. 2 písm. e/ O.s.p. v spojení s § 250i ods. 2 O.s.p.

Odporca k opravnému prostriedku navrhovateľa sa vyjadril tak, že navrhoval napadnuté rozhodnutie potvrdiť.

Z dôvodov vyjadrenia vyplýva, že odporca nesúhlasil s námietkami navrhovateľa uvedenými v opravnom prostriedku. Zastával názor, že ako príslušný správny orgán v dostatočnej miere zistil skutkový stav veci, na ktorý správne aplikoval relevantné ustanovenia zákona, ďalej mal za to, že jeho rozhodnutie má všetky náležitosti ustanovené v § 47 zákona č. 71/1967 Zb., a po oprave podľa § 47 ods. 6 zákona č. 71/1967 Zb. nevykazuje formálne ani logické nedostatky, je riadne odôvodnené a vychádza zo skutkového stavu zisteného v zmysle ustanovení zákona č. 71/1967 Zb., a že navrhovateľ nebol na svojich právach ukrátený rozhodnutím ani postupom správneho orgánu, ako aj že napadnuté rozhodnutie a postup je v súlade so zákonom.

Odporca s argumentáciou navrhovateľa ohľadom prechodu práv a povinností po Slovenskej televízii,

ktorá zákonom zanikla, poukazom na právnu úpravu podľa § 23 ods. 1 zákona č. 532/2010 Z. z. nesúhlasil, uvádzajúc, že touto jeho argumentáciou sa detailne vysporiadal v odôvodnení napadnutého rozhodnutia (str. 4, 5, 6 a 7) a k tomu uviedol, že podľa § 23 ods. 1 druhá veta zákona č. 532/2010 Z. z. Rozhlas a televízia Slovenska sa k 1. januáru 2011 stáva právnym nástupcom Slovenského rozhlasu a Slovenskej televízie a preberá všetky ich práva a povinnosti, ktoré platili k 1. januáru 2011, čím navrhovateľ ako právny nástupca Slovenskej televízie podľa tohto ustanovenia prebral všetky práva a povinnosti, ktoré boli platné k 1.1.2011.

Taktiež nesúhlasil s tvrdením navrhovateľa, že udelenie sankcie podľa zákona č. 308/2000 Z. z. nemá žiadny súťažný ani úniový rozmer a činnosť vysielateľa nemožno posudzovať podľa pravidiel hospodárskej súťaže, majúť za to, že pre daný prípad nie je možné postupovať v zmysle názoru najvyššieho súdu vysloveného v rozsudku sp. zn. 1Sžpu 1/2008 zo dňa 26.10.2010 ako aj judikatúry Súdneho dvora Európskej únie zo súťažného práva. K uvedenej námietke odporca uviedol, že ani v oblasti ochrany hospodárskej súťaže neexistuje v rámci Slovenského právneho poriadku výslovná zákonná úprava inštitútu ekonomického nástupníctva, táto skutočnosť explicitne vyplýva z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 1Sžpu/2/2008 (citovaný aj v napadnutom rozhodnutí), v ktorom najvyšší súd konštatoval, že v rozsudkoch zaoberajúcich sa inštitútom ekonomického nástupníctva je však jednoznačne stanovené, že pre použitie tohto inštitútu je nevyhnuté, aby boli splnené dve podmienky a to, že pôvodný subjekt zanikol a zároveň existuje jeho právny nástupca, ktorý pokračuje v aktivitách predchodcu (ekonomická kontinuita). Ďalej tvrdil, že aj keď inštitút ekonomického nástupníctva nie je výslovne upravený v zákonoch Slovenskej republiky, tento fakt sám o sebe nie je prekážkou pre jeho použitie, v prípade ak je použitie tohto inštitútu nevyhnutné na naplnenie účelu právnej úpravy, majúť za to, že z rozsudkov (Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako aj Európskeho súdneho dvora) uvedených v napadnutom rozhodnutí vyplýva, že jeho uplatňovanie je odôvodnené v prípadoch, kde by sa zodpovedný subjekt mohol vyhnúť sankciám zmenou právnej štruktúry, napriek zjavnej ekonomickej kontinuite medzi zaniknutým subjektom a jeho nástupcom, s poukazom na to, že tolerovaním takýchto prípadov by tak mohlo dôjsť k úplnému zmareniu účelu právnej úpravy/ochrany v danej oblasti. Poukázal ďalej na to, že regulácia televízneho vysielania a s tým spojená právna úprava je priamou transpozíciou ustanovení smernice Európskeho Parlamentu a Rady 2010/13/EÚ (smernica o audiovizuálnych mediálnych službách), ktorá upravuje práve oblasť televízneho vysielania a jedným z jej hlavných účelov je zabezpečenie rovnakých podmienok pre všetky subjekty podnikajúce v oblasti televízneho vysielania v rámci celého jednotného Európskeho trhu (tzv. level playing field).

Odporca nesúhlasil ani s námietkou navrhovateľa, že v danom prípade neboli splnené zákonné podmienky pre uloženie sankcie poukazom na § 64 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z. z., argumentujúc zmenou svojej právnej formy. Výslovil presvedčenie, že v danom prípade boli splnené všetky zákonné podmienky na uloženie pokuty a tento fakt je v napadnutom rozhodnutí riadne uvedený a zdôvodnený. Uviedol, že napriek tomu, že navrhovateľ skutočne zmenil svoju právnu formu dňa 1.1.2011, jednalo sa v tomto prípade iba o tzv. formálnu zmenu, nakoľko existuje právny nástupca zaniknutého subjektu, ktorý v plnej miere pokračuje v aktivitách svojho predchodcu, a preto navrhovateľ podľa § 23 zákona 308/2000 Z. z. prebral všetky práva a povinnosti Slovenskej televízie a teda navrhovateľ „prevzal“ aj sankcie, ktoré boli Slovenskej televízii v minulosti uložené a to aj upozornenie na porušenie zákona. Poukázal na to, že navrhovateľovi, ako právnomu nástupcovi Slovenskej televízie, vysielateľovi na základe zákona bola za porušenie povinnosti v § 38 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z. uložená sankcia - upozornenie na porušenie zákona rozhodnutím č. RL/271/2001 zo dňa 15.5.2001 (právoplatné dňa 11.6.2001) a rozhodnutím č. RL/337/01 zo dňa 4.9.2001 (právoplatné dňa 27.9.2001), ktoré rozhodnutia sú súčasťou spisového materiálu. V danej súvislosti poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Sž/8/2010 zo dňa 22.6.2011.

Odporca nesúhlasil ani s námietkou navrhovateľa, ktorou namietal, že neboli naplnené pojmové znaky sponzorského programu považujúc ju za zjavne účelovú, nakoľko táto námietka priamo odporuje tvrdeniam samotného navrhovateľa. Uviedol, že navrhovateľ v priebehu správneho konania sám túto skutočnosť potvrdil, a to v odvolaní voči rozhodnutiu č. RP/33/2009 zo dňa 25.8.2009 (prvé rozhodnutie v danej veci), v ktorom uviedol, že „dňa 11.3.2009 odvysielal program OTO 2008, ktorý bol priamym prenosom podujatia odovzdávania ocenení osobnostiam televíznej obrazovky. Tento program hol sponzorovaný spoločnosťami Mercedes-Benz Slovakia, s.r.o., Medina tours, s.r.o.,

Telefonica O2 Slovakia, s.r.o., Ing. Jaroslav Šutarik, s.r.o. a 1. Tatranská, a.s.". Súčasne odporca poukázal na to, že skutočnosť, že bol predmetný program sponzorovaný je tiež zrejmá z originálu záznamu vysielania programu, ktorý navrhovateľ zaslal odporcovi na jeho vyžiadanie a z ktorého je zrejmé, že tento program bol v súlade s § 38 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z. z. označený tzv. sponzorskými odkazmi tak na začiatku, ako aj na konci programu, doplniac, že navrhovateľ sa k porušeniu § 38 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z. vyjadroval v rôznych fázach tohto prípadu niekoľkokrát, pričom skutočnosť, že predmetný program nebol sponzorovaný prvýkrát uviedol až v tomto odvolaní.

K tvrdeniam navrhovateľa týkajúcich sa porušenia povinnosti podľa § 38 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z. uviedol, že s povahou predmetných osobitných propagačných zmienok sa už vysporiadal Najvyšší súd Slovenskej republiky v svojom rozsudku č. k. 6Sž 5/2009 zo dňa 27.10.2010, ktorým síce zrušil rozhodnutie Rady RP/33/2009 zo dňa 25.8.2009, ale sa plne stotožnil s argumentáciou odporcu, že slogan „Ja som Fun rádio“ bol súčasťou masívnej reklamnej kampane rozhlasovej programovej služby FUN RÁDIO, ktorú vysiela na základe licencie č. R 1 vysielať Radio, a.s., vyslovenie uvedeného sloganu v sponzorovanom programe možno kvalifikovať ako osobitnú propagačnú zmienku o službe tretej osoby, ktorá priamo podporuje počúvanosť služieb tejto tretej osoby, dodajúc, že navrhovateľ na podporu svojho tvrdenia „o nanajvýš nepriamej podpore“ neuviedol žiadne argumenty, a to napriek jasnému (vyššie citovanému) právnomu názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v tejto veci.

Odporca nesúhlasil ani s námietkou navrhovateľa, že nemohol ovplyvniť vyjadrenia moderátorov, keďže išlo o priame vysielanie a nesúhlasil s postupom odporcu, keď podmienil zákonnosť odvysielaného programu splnením požiadavky, ktorá sa objektívne splniť nedala poukazom na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6 Sžo/390/2009. Odporca k tejto námietke uviedol, že právny názor najvyššieho súdu v uvedenom prípade nie je možné použiť v danej veci, pretože ide o skutkovo výrazne odlišnú vec. V danej súvislosti opätovne poukázal na dôvody, ktoré k danej problematike uviedol v odôvodnení napadnutého rozhodnutia (str. 11), kde sa riadne a náležite vysporiadal s argumentom navrhovateľa, že daný program bol priamy prenos, pričom tiež uviedol, že hoci skutočnosť, že sa jednalo o priamy prenos nemôže znamenať, že k porušeniu zákona nedošlo ako aj, že na túto skutočnosť prihliadol pri určovaní výšky sankcie. Tvrdenie navrhovateľa, že objektívne nie je v prípade priameho prenosu možné dodržať ustanovenie § 38 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z., nakoľko nie je možné ovplyvniť vyjadrenia účinkujúcich, považoval odporca za zavádzajúce a účelové. Poukázal tiež na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Sž 9/2006 z 21.2.2007.

Odporca taktiež nesúhlasil s námietkou navrhovateľa, že nepostupoval v súlade s názorom Najvyššieho súdu SR vysloveného v rozsudku č. k. 8Sž/4/2011-24 zo dňa 29.9.2011, považujúc jeho tvrdenie za zjavne nepravdivé, špekulatívne a zjavne účelové. Uviedol, že Najvyšší súd SR v predmetnom rozsudku v skutočnosti uviedol, že dospel k záveru, že odporca nedostatočne zistil skutkový stav vecí a preto vec nesprávne právne posúdil, avšak v súvislosti s nedostatočne zisteným skutkovým stavom veci Najvyšší súd Slovenskej republiky poukázal na to, že odporca začal správne konanie proti Slovenskej televízii, ktorá zanikla dňom 31. decembra 2010 a dňom 1. januára 2011 vznikla právnická osoba Rozhlas a televízia Slovenska na základe zákona č. 532/2010 Z. z. zlúčením so Slovenským rozhlasom, porušenia zákona sa mala dopustiť Slovenská televízia, voči ktorej bolo začaté správne konanie, pre možné porušenie ust. § 38 ods. 4 zák. č. 308/2000 Z. z., v ktorej súvislosti uviedol, že výrok rozhodnutia správneho orgánu musí byť vždy určitý a presný a výrok musí zodpovedať odôvodneniu, pričom odporca sa dôsledne neriadil rozhodnutím súdu sp. zn. 2Sž 9/2009 a taktiež bude potrebné, aby sa vysporiadal s námietkou navrhovateľa vznesenou na pojednávaní, či je alebo nie je možná právna sukcesia v danom delikte. Mal za to, že najvyšší súd v predmetnom rozsudku teda veľmi jasne poukázal na to, ktoré zistenia odporcu považoval za nedostatočné a to konkrétne skutočnosti uvedené vo výroku rozhodnutia (programový okruh, kto sa mal dopustiť daného konanie a komu bola predmetná sankcia uložená) a zároveň skutočnosť, či je možná právna sukcesia v danom delikte. Najvyšší súd Slovenskej republiky v uvedenom rozhodnutí nikde žiadnym spôsobom nespochybnil samotné podklady pre rozhodnutie vo veci samej a ani žiadnym spôsobom nevyjadril, že by tieto podklady boli nedostačujúce pre vydanie rozhodnutia v tejto veci.

Taktiež nesúhlasil s námietkou navrhovateľa, ktorou namietal nesprávne znenie výroku a súčasne, že rozhodnutie je nespreskúmateľné pre rozpor výroku rozhodnutia s jeho odôvodnením. K tejto námietke uviedol, že výrok rozhodnutia presne a určito konštatuje, akého porušenia sa navrhovateľ dopustil a v plnej miere korešponduje s odôvodnením rozhodnutia, s poukazom na to, že zo znenia ustanovenia § 38

ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z. jednoznačne vyplýva, že k porušeniu tohto ustanovenia dôjde odvysielaním spozorovaného programu a nie odvysielaním konkrétnych osobitných propagačných zmienok a aj zo znenia výroku napadnutého rozhodnutia jednoznačne vyplýva, že časový údaj „o cca 20:15 hod.“ poukazuje na skutočnosť, kedy bol odvysielaný predmetný sponzorovaný program a nie kedy boli odvysielané osobitné propagačné zmienky a tak z výroku ako aj z odôvodnenia (napr. str. 11) napadnutého rozhodnutia vyplýva, že k porušeniu povinnosti došlo odvysielaním predmetného sponzorovaného programu, ktorý obsahoval citované osobitné propagačné zmienky a teda priamo podporoval predaj/počúvanosť služby „FUN RÁDIO“, a preto výrok rozhodnutia teda napriek tvrdeniam navrhovateľa o jeho zmätočnosti, v skutočnosti veľmi presne korešponduje s jeho odôvodnením, tvrdiac, že Rada brala do úvahy aj kontext, v ktorom bol tento slogan vyslovený.

Odporca nesúhlasil ani s námietkou navrhovateľa, že odporca zaťažil konanie vadou, ktorá ma za následok nezákonnosť napadnutého rozhodnutia, keď rozhodol bez toho, aby navrhovateľ mal možnosť sa pred rozhodnutím k veci vyjadriť. K tejto námietke s poukazom na to, že ako sám navrhovateľ uviedol v predchádzajúcej časti svojho odvolania, odporca pri vydaní napadnutého rozhodnutia vychádzal z úplne identických podkladov pre rozhodnutie (čo je zjavné aj zo samotného rozhodnutia str. 3), teda podklady pre rozhodnutie vo veci samej boli počas celého trvania predmetného správneho konania (a teda doteraz) rovnaké, navrhovateľ sa k týmto podkladom aj k ich spôsobu zistenia vyjadroval niekoľkokrát a odporca sa so všetkými argumentmi náležite vysporiadal. Považoval za nepravdivé tvrdenie, že by navrhovateľ nemal možnosť vyjadriť sa k podkladom pre rozhodnutie vo veci, s poukazom na skutočnosť, že sa k týmto podkladom vyjadril, je preukázateľná obsahom spisového materiálu. Ďalej uviedol, že jedinou novou skutočnosťou, s ktorou sa odporca v napadnutom rozhodnutí zaoberal bola otázka prechodu deliktuálnej zodpovednosti na navrhovateľa ako právneho nástupcu Slovenskej televízie, pričom táto otázka vyvstala z námietky samotného navrhovateľa, majúca za to, že navrhovateľ jednoznačne dostal možnosť vyjadriť sa k podkladom pre rozhodnutie vo veci samej, ako aj k ich spôsobu zistenia príp. k ich doplneniu a túto možnosť aj v plnej miere využil, čo jednoznačne dokazuje obsah príslušného administratívneho spisu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd vecne príslušný na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Rady na základe podaného opravného prostriedku, preskúmal napadnuté rozhodnutie a jemu predchádzajúce správne konanie postupom podľa § 246 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s §§ 250l a nasl. v rozsahu dôvodov uvedených v opravnom prostriedku a po oboznámení sa s obsahom administratívneho spisu č.: 129-PgO/O-1732/2009, ako aj s obsahom písomných podaní účastníkov konania a po vypočutí zástupcu odporcu na pojednávaní súdu dňa 24.10.2012 dospel k záveru, že opravný prostriedok navrhovateľa nie je dôvodný.

Predmetom preskúmacieho konania v danej veci je rozhodnutie a postup žalovaného správneho orgánu, ktorým rozhodnutím bola navrhovateľovi uložená sankcia podľa § 64 ods. 1 písm. d/ zákona o vysielaní a retransmisii za porušenie povinnosti podľa § 38 ods. 4 zákona o vysielaní a retransmisii.

Podľa § 4 ods. 1 až 4 zákona o vysielaní a retransmisii poslaním rady je presadzovať záujmy verejnosti pri uplatňovaní práva na informácie, slobody prejavu a práva na prístup ku kultúrnym hodnotám a vzdelaniu a vykonávať štátnu reguláciu v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služiebna požiadanie.

Rada dbá o uchovávanie plurality informácií v spravodajských reláciách vysielateľov, ktorí vysielajú na základe zákona alebo na základe licencie podľa tohto zákona. Dohliada na dodržiavanie právnych predpisov upravujúcich vysielanie, retransmisiu a poskytovanie audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie a vykonáva štátnu správu v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie v rozsahu vymedzenom týmto zákonom.

Rada je právnická osoba so sídlom v Bratislave. Pri výkone štátnej správy v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie má postavenie orgánu štátnej správy s celoštátnou pôsobnosťou v rozsahu vymedzenom týmto zákonom a osobitnými predpismi.

Činnosť rady vyplývajúca z jej poslania (odseky 1 a 2) a z jej pôsobnosti (§ 5) vykonávajú členovia rady a úlohy spojené s činnosťou rady plnia zamestnanci Kancelárie Rady pre vysielanie a retransmisiu (ďalej len "kancelária").

Podľa § 5 ods. 1, písm. g/, h/, m/, n/ zákona o vysielaní a retransmisii do pôsobnosti rady v oblasti výkonu štátnej správy patrí dohliadať na dodržiavanie povinností podľa tohto zákona a podľa osobitných predpisov, ukladať sankcie vysielateľom, prevádzkovateľom retransmisie a poskytovateľom audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie, ako aj tým, ktorí vysielajú alebo prevádzkujú retransmisiiu bez oprávnenia, žiadať záznamy vysielania od vysielateľov v prípade potreby, vybavovať sťažnosti na porušenie tohto zákona podľa § 14a.

Podľa § 38 ods. 4 zákona o vysielaní a retransmisii, účinného v čase deliktu vysielateľ je povinný zabezpečiť, aby sponzorovaný program priamo nepodporoval predaj, nákup ani prenájom tovarov alebo služieb sponzora alebo tretej osoby, a to najmä osobitnými propagačnými zmienkami o uvedených výrobkoch či službách v týchto programoch.

Podľa § 64 ods. 1, 2, 3 zákona o vysielaní a retransmisii za porušenie povinnosti uloženej týmto zákonom alebo osobitnými predpismi rada ukladá tieto sankcie: upozornenie na porušenie zákona, odvysielanie oznamu o porušení zákona, pozastavenie vysielania alebo poskytovania programu alebo jeho časti, pokutu, odňatie licencie za závažné porušenie povinnosti.

Sankciu podľa odseku 1 písm. d/ rada uloží, ak vysielateľ, prevádzkovateľ retransmisie, poskytovateľ audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie alebo právnická osoba alebo fyzická osoba podľa § 2 ods. 3 a 4 aj napriek písomnému upozorneniu rady opakovane porušila povinnosť. Rada uloží pokutu bez predchádzajúceho upozornenia, ak bola porušená povinnosť uložená v § 19. Rada môže uložiť pokutu aj bez predchádzajúceho upozornenia, ak bola porušená povinnosť uložená v § 16 ods. 2 písm. a/ a c/, ods. 3 písm. k/, § 20 ods. 1 a 3, § 30, ako aj v prípade vysielania bez oprávnenia [§ 2 ods. 1 písm. b)] alebo prevádzkovania retransmisie bez oprávnenia [§ 2 ods. 1 písm. e)].

Pokutu rada určí podľa závažnosti veci, spôsobu, trvania a následkov porušenia povinnosti, miery zavinenia a s prihliadnutím na rozsah a dosah vysielania, poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie a retransmisie, získané bezdôvodné obohatenie a sankciu, ktorú už prípadne uložil samoregulačný orgán pre oblasť upravenú týmto zákonom v rámci vlastného samoregulačného systému.

Podľa § 71 ods. 1 zákona o vysielaní a retransmisii na konanie podľa tohto zákona sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní (zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov - správny poriadok) okrem ustanovení § 23 v časti nesprístupnenia zápisníc o hlasovaní a § 49, 53, 54, 56 až 68 zákona o správnom konaní.

Podľa § 3 ods. 1 správneho poriadku správne orgány postupujú v konaní v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi. Sú povinné chrániť záujmy štátu a spoločnosti, práva a záujmy fyzických osôb a právnických osôb a dôsledne vyžadovať plnenie ich povinností.

Podľa § 32 ods. 1 správneho poriadku správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Prítom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

Podľa § 46 správneho poriadku rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní veci dospel k záveru, že správny orgán v danom prípade postupoval v intenciách citovaných právnych noriem, vo veci si zadovážil relevantné skutočnosti pre vydanie rozhodnutia, skutkové okolnosti správne právne posúdil a dôvody svojho rozhodnutia náležite zdôvodnil v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, z ktorých dôvodov napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu považoval v súlade so zákonom.

Najvyšší súd dáva do pozornosti, že úlohou súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti tretej hlavy Občianskeho súdneho poriadku (§§ 250l a nasl. O.s.p.)

je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p.). Pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie), preskúmava súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia (§ 245 ods. 2 O.s.p.).

Z obsahu administratívneho spisu Najvyšší súd Slovenskej republiky v danej veci mal preukázané, že žalovaný správny orgán navrhovateľovi napadnutým rozhodnutím uložil sankciu za porušenie povinnosti ustanovenej v § 38 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z. tým, že nezabezpečil, aby sponzorovaný program OTO 2008, odvysielaný na programovej službe Jednotka dňa 11.3.2009 o cca 20.15 hod. priamo nepodporoval predaj/počúvanosť programovej služby FUN RÁDIO tretej osoby Rádio, a.s. a to osobitnými propagačnými zmienkami, cit. „Chcem sa poďakovať divákovi všetkých televízií za to, že svojim diváctvom vytvárajú príjemné konkurenčné prostredie, chcem sa poďakovať, televízií Markíza som hovorila, pre istotu dvakrát, a rozhodne si myslím, že tu stojím aj preto, že ja som Fun Rádio a (potlesk), takže aj touto cestou chcem sa poďakovať Petrovi Nuñezovi aj s manželkou za to, že na mňa v tomto mediálnom svete dávajú pozor a všetkým kolegom, konkurencii za to, že nebola hocijaká“, „Menovite by som chcel pozdraviť aj majstra Chudíka, ktorého si nesmierne vážim, lebo aj on je Fun Rádio. Je mi veľkou cťou, že môžem tento rok vyhlásiť absolútneho OTA spolu s Jankou Prágerovou, mimochodom, kto neprišiel k nám lyžovať, tento rok, veľmi zle sa mu bude dariť v tejto kríze, ale môžete to ešte napraviť, máme znížené ceny. (Potlesk), Takže ja by som Vám si dovoľil oznámiť absolútneho OTA, Janka ho odovzdá, a stáva sa ním pán Kollár. Kuly“ o uvedenej službe.

V odôvodnení napadnutého rozhodnutia žalovaný správny orgán uviedol prepis/popis skutkového stavu a následne sa vyjadril k jednotlivým námietkam navrhovateľa s odkazom na závery najvyššieho súdu vyslovené v rozsudku zo dňa 29.9.2011 sp. zn. 8SŽ/4/2011. Svoju pozornosť predovšetkým zamerl na otázku prechodu deliktuálnej zodpovednosti, ktorú posudzoval v zmysle názoru najvyššieho súdu vysloveného v rozsudku 1Sžpu/2/2008. Konštatoval, že Rozhlas a televízia Slovenska v zmysle zákona č. 532/2010 Z. z. prevzal zabezpečovanie verejnoprávných úloh Slovenskej televízie, vstúpil v plnom rozsahu do jej všetkých platných právnych vzťahov a teda v plnej miere pokračuje v aktivitách svojho právneho predchodcu, čím je oprávnený prijímať finančné plnenia za pokračovanie v aktivitách svojho právneho predchodcu, príp. z pokračovania v týchto aktivitách získava iné ekonomické výhody. Nesúhlasil s názorom navrhovateľa ohľadne prechodu práv s poukazom na to, že na jednej strane navrhovateľ ako právny nástupca nepochybne hospodársky profituje z pokračovania v aktivitách svojho predchodcu a na strane druhej podľa názoru navrhovateľa nemôže byť za aktivity svojho predchodcu deliktuálne zodpovedný. Poukázal na rozsudky najvyššieho súdu sp. zn. 3SŽ/18/2100, 2SŽ/9/2006. Na pojednávaní súdu právny zástupca odporcu zotrval na svojom návrhu, ktorým navrhoval preskúmané rozhodnutie potvrdiť s poukazom na dôvody uvedené vo vyjadrení odporcu k návrhu na preskúmanie rozhodnutia odvolateľa, dajúc do pozornosti, že otázkou prechodu deliktuálnej zodpovednosti sa najvyšší súd zaoberal v rozsudku sp. zn. 4SŽ/10/2012.

Najvyšší súd zastáva názor, že v administratívnom konaní, predmetom ktorého je zisťovanie správneho deliktu a uloženie sankcie zaň, je podstatné, či účastník správneho konania, ktorý sa mal svojím postupom dopustiť porušenia zákona, správny delikt spáchal a podmienky, za ktorých k spáchaniu došlo, ako aj následky ním vzniknuté môžu mať vplyv len na výšku sankcie, ktorú zákon predpokladá za spáchanie správneho deliktu. Treba súhlasiť s konštatovaním žalovaného správneho orgánu, že zodpovednosť u právnických osôb za správny delikt sa zakladá na zásade objektívnej zodpovednosti, ktorá vyplýva aj z ustanovení zákona o vysielaní a retransmisii.

Senát najvyššieho súdu preskúmajúc napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu a konanie mu predchádzajúce, oboznámia sa s administratívnym spisom a so skutkovými a právnymi stanoviskami účastníkov konania prezentovaným ich právnymi zástupcami dospel k záveru, že medzi účastníkmi v tomto štádiu konania je predovšetkým sporná otázka prechodu deliktuálnej zodpovednosti Slovenskej televízie na navrhovateľa, a preto zameriava svoju pozornosť predovšetkým tejto právnej otázke.

Najvyšší súd sa nestotožnil s námietkou navrhovateľa, že Rada vo veci nesprávne aplikovala § 23 ods. 1 zákona č. 532/2010 Z. z., v zmysle ktorej právnej úpravy posúdila otázku deliktuálnej zodpovednosti navrhovateľa tak, že v prípade navrhovateľa došlo k sukcesii po Slovenskej televízii, tvrdiac, že predmetný program odvysielala Slovenská televízia, ktorá bola zrušená k 1. januáru 2011 v zmysle § 23 ods. 1 zákona č. 532/2010 Z. z., ktorou právnou skutočnosťou zanikla aj deliktuálna zodpovednosť Slovenskej televízie, keďže tá v zmysle prechodných ustanovení zákona č. 532/2010 Z. z. neprešla na navrhovateľa a z povahy veci na neho ani prejsť nemohla.

Z rozhodovacej činnosti Najvyššieho súdu Slovenskej republiky je zjavné, že najvyšší súd sa obdobnou otázkou v konaní vedenom na tunajšom súde sp. zn. 4 SŽ/1012 už zaoberal, preto senát najvyššieho súdu v danej veci v súlade s ust. § 250ja ods. 7 O.s.p. poukazuje na časť odôvodnenia rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 SŽ 10/2012, ktorú v odôvodnení uvádza nasledovne:

„Podľa § 2 ods. 1, 2, 3 zákona č. 532/2010 Z. z. zriaďuje sa Rozhlas a televízia Slovenska ako verejnoprávna, národná, nezávislá, informačná, kultúrna a vzdelávacia inštitúcia, ktorá poskytuje službu verejnosti v oblasti rozhlasového vysielania a televízneho vysielania (ďalej len „vysielanie“).

Rozhlas a televízia Slovenska je právnická osoba so sídlom v Bratislave zapísaná v obchodnom registri, ktorá vykonáva svoju činnosť najmä prostredníctvom organizačných zložiek, ktorými sú

- a) Slovenský rozhlas, prostredníctvom ktorého sa poskytuje služba verejnosti v oblasti rozhlasového vysielania,
- b) Slovenská televízia, prostredníctvom ktorej sa poskytuje služba verejnosti v oblasti televízneho vysielania.

Organizačné zložky podľa odseku 2 sú samostatne hospodáriacimi vnútornými organizačnými jednotkami bez právnej subjektivity.

Podľa § 23 ods. 1 zákona č. 532/2010 Z. z. Slovenský rozhlas a Slovenská televízia zriadené podľa doterajších predpisov sa k 1. januáru 2011 zrušujú. Rozhlas a televízia Slovenska sa k 1. januáru 2011 stáva právnym nástupcom Slovenského rozhlasu a Slovenskej televízie a preberá všetky ich práva a povinnosti, ktoré k 1. januáru 2011 zostali v platnosti.“

„K námietke navrhovateľa týkajúcej sa deliktuálnej zodpovednosti navrhovateľa v súvislosti s jeho právnymi predchodcami najvyšší súd poukazuje na skoršie rozhodnutie sp. značka 1Sžpu/2/2008 zo dňa 26.10.2010, ktoré sa už otázkou prechodu deliktuálnej zodpovednosti pri právnických osobách zaoberal. V nadväznosti na závery prijaté v uvedenom rozsudku senát najvyššieho súdu uvádza, že v prípade administratívneho trestania prechádza deliktuálna spôsobilosť zo subjektu právneho predchodcu na subjekt právneho nástupcu za podmienky, že nástupnícky subjekt pokračuje v aktivitách právneho predchodcu a subjekt právneho predchodcu zanikol. Navrhovateľ nepochybne komplexne pokračuje vo všetkých aktivitách svojho právneho predchodcu, ktorý sa už v minulosti dopustil porušenia § 32, § 34 citovaného zákona, za ktorý mu bola uložená sankcia - upozornenie na porušenie zákona. Právny predchodca navrhovateľa k 01.01.2011 zanikol. Cieľom administratívneho trestania je zabezpečiť, aby správanie, ktoré by malo byť potrestané, nezostalo nepotrestané a neboli tak zmarené ciele ochrany pred porušovaním zákona z dôvodu určitých zmien právnických osôb. V prvom rade je teda sankcionovaný vždy porušovateľ a v prípade jeho zániku jeho nástupca, ktorý prevzal jeho materiálne a ľudské zdroje a ktorý pokračuje v jeho celkovej predchádzajúcej aktivite. Na základe uvedeného považuje senát najvyššieho súdu túto námietku navrhovateľa za neopodstatnenú.“

V preskúmvanej veci senát najvyššieho súdu sa plne stotožnil so závermi uvedenými v citovanom rozhodnutí najvyššieho súdu sp. zn. 4SŽ 10/2012 vnímajúc takýto záver v súlade s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky.

Rada v odôvodnení preskúmvaného rozhodnutia náležite odôvodnila dôvody, na základe ktorých

dospela k záveru, že na navrhovateľa prešla deliktuálna zodpovednosť Slovenskej televízie, ktorá v zmysle § 2 ods. 2 písm. b/ zákona č. 532/2010 Z. z. sa stala organizačnou zložkou Rozhlasu a televízie Slovenska - navrhovateľa. Podľa § 23 ods. 1 zákona č. 532/2010 Z. z. Rozhlas a televízia Slovenska sa k 1. januáru 2011 stal právnym nástupcom Slovenského rozhlasu a Slovenskej televízie a prebral všetky ich práva a povinnosti, ktoré k 1. januáru 2011 zostali v platnosti. Pokiaľ teda navrhovateľ prebral všetky práva a povinnosti subjektov práv, ktoré sa následne stali jeho organizačnými zložkami, prebral aj zodpovednosť týchto subjektov práva vyplývajúcu z ich práv a povinností, a preto v danom prípade na navrhovateľa prešla aj zodpovednosť Slovenskej televízie za porušenie jej povinnosti podľa § 38 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z. za odvysielanie predmetného programu.

Najvyšší súd sa nestotožnil ani s argumentáciou navrhovateľa, že niet žiadneho dôvodu, aby sa na danú vec aplikovala judikatúra Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a Súdneho dvora Európskej únie zo súťažného práva, uvádzaná Radou, keďže ide o vec, ktorá nemá žiaden úniový rozmer a nemá ani súťažný rozmer. Uvedená judikatúra najvyššieho súdu s poukazom na judikatúru Európskeho súdneho dvora rieši otázku prechodu zodpovednosti v prípade právnických osôb, a preto sú splnené zákonné podmienky ju v danom prípade aplikovať a právna skutočnosť, že Európsky súdny dvor posudzoval prechod zodpovednosti právnickej osoby v označenom rozhodnutí v súvislosti so súťažným právom, je právne bezvýznamná. Nemožno súhlasiť ani s tvrdením navrhovateľa, že udelenie sankcie podľa zákona č. 308/2000 Z. z. nemá ani úniový rozmer, keďže regulácia televízneho vysielania a s tým spojená právna úprava je priamou transpozíciou ustanovení smernice Európskeho Parlamentu a Rady 2010/13/EÚ (smernica o audiovizuálnych mediálnych službách), ktorá upravuje práve oblasť televízneho vysielania a jedným z jej hlavných účelov je zabezpečenie rovnakých podmienok pre všetky subjekty podnikajúce v oblasti televízneho vysielania v rámci celého jednotného Európskeho trhu.

Vzhľadom k uvedenému senát najvyššieho súdu sa nestotožnil ani s námietkou navrhovateľa, že v danom prípade neboli splnené zákonné podmienky pre uloženie sankcie poukazom na § 64 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z. z., argumentujúc zánikom delikventnej zodpovednosti. Navrhovateľ vstúpil do všetkých práv a povinností Slovenskej televízie a teda „prevzal“ aj sankcie, ktoré boli Slovenskej televízii v minulosti uložené a to aj upozornenie na porušenie zákona. Zo skutkových zistení v danej veci vyplýva, že Slovenskej televízii, vysielateľovi na základe zákona bola za porušenie povinnosti v § 38 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z. uložená sankcia - upozornenie na porušenie zákona rozhodnutím č. RL/271/2001 a rozhodnutím č. RL/337/01, čím boli v danom prípade splnené zákonné podmienky na uloženie sankcie, a preto Rada nepostupovala v rozpore s § 64 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z. z.

Najvyšší súd Slovenskej republiky nesúhlasil ani s tvrdením navrhovateľa, ktorým namietal, že neboli naplnené pojmové znaky skutkovej podstaty § 38 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z., keď vo veci nebolo preukázané, že išlo o sponzorský program, s poukazom na to, že v správnom konaní nebola preukázaná priama podpora služieb tretej osoby, v tomto prípade Rádio, a.s., pretože vzhľadom na ich povahu nebola splnená podmienka priamosti, vyslovil názor, že išlo nanajvýš len o nepriamu podporu. Zo skutkových zistení vyplývajúcich z administratívneho spisu vyplýva, že navrhovateľ v priebehu správneho konania skutočnosť, že išlo o sponzorský program, sám potvrdil, a to v odvolaní voči rozhodnutiu č. RP/33/2009 zo dňa 25.8.2009 (prvé rozhodnutie v danej veci), v ktorom uviedol, že „dňa 11.3.2009 odvysielal program OTO 2008, ktorý bol priamym prenosom podujatia odovzdávania ocenení osobnostiam televíznej obrazovky. Tento program hol sponzorovaný spoločnosťami Mercedes-Benz Slovakia, s.r.o., Medina tours, s.r.o., Telefonica O2 Slovakia, s.r.o., Ing. Jaroslav Šutarik, s.r.o. a 1. Tatranská, a.s.“. Skutočnosť, že predmetný program bol sponzorovaný taktiež vyplýva z originálu záznamu vysielania programu, zaslaný navrhovateľom odporcovi a z ktorého je zrejmé, že tento program bol označený sponzorskými odkazmi tak na začiatku, ako aj na konci programu. Nemožno súhlasiť ani s tvrdením navrhovateľa, že nebola preukázaná priama podpora služieb tretej osoby, v tomto prípade Rádio, a.s. a že išlo nanajvýš len o nepriamu podporu. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zastáva názor, že z obsahu vyjadrení jednotlivých moderátorov odvysielaného programu jasne vyplýva priama podpora tretej osoby a to Rádio, a.s., keďže slogany „Ja som Fun rádio“, „on je Fun rádio“ možno považovať za súčasť priamej reklamnej kampane rozhlasovej programovej služby FUN RÁDIO, ktorú vysiela na základe licencie č. R 1 vysielateľ Rádio, a.s., a vyslovenie uvedených sloganov v

sponzorovanom programe možno kvalifikovať ako osobitnú propagačnú zmienku o službe tretej osoby, ktorá priamo podporuje počúvanosť služieb označeného rádia.

Taktiež nebolo možné súhlasiť s námietkou navrhovateľa, ktorou namietal postup Rady, keď podmienila zákonnosť odvysielaného programu v zmysle § 38 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z. splnením požiadavky, ktorá sa objektívne splniť nedala, pretože v prípade priameho prenosu nie je možné ovplyvniť vyjadrenia účinkujúcich a vysielateľ nemohol ovplyvniť vyjadrenia moderátorov poukazom na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6 Sžo/390/2009. Navrhovateľ na základe objektívnej zodpovednosti zodpovedá za porušenie právnych povinností uložených mu zákonom č. 308/2000 Z. z., ktorý nepredpokladá zavinenie a ani neustanovuje liberačné dôvody, za splnenia ktorých by sa porušovateľ mohol zodpovednosti zbaviť. Odporca sa uvedenou námietkou navrhovateľa náležite vysporiadal v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, a senát najvyššieho súdu nevidel dôvod sa od jeho dôvodov odchýliť. Pokiaľ navrhovateľ poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6 Sžo/390/2009, z obsahu uvedeného rozhodnutia vyplýva, že v uvedenej veci najvyšší súd vychádzal z úplne iných skutkových podkladov ako v prejednáwanej veci, a preto právny názor súdu v uvedenej veci nie je možné použiť v danej veci.

Nebolo možné sa stotožniť ani s námietkou navrhovateľa, že Rada nepostupovala v súlade s názorom Najvyššieho súdu SR vysloveného v rozsudku sp. zn. 8Sž/4/2011-24 zo dňa 29.9.2011, keď z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že pri rozhodovaní vychádzala z rovnakých podkladov ako pri predchádzajúcom rozhodnutí a teda v intenciách zrušujúceho rozsudku súdu nevykonala dokazovanie. Z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Sž/4/2011 vyplýva, že súd považoval za nedostatočne zistený skutkový stav veci v súvislosti s námietkou navrhovateľa vznesenou na pojednávaní, či je alebo nie je možná právna sukcesia v danom delikte a z dôvodu, že odporca sa dôsledne neriadil rozhodnutím súdu sp. zn. 2Sž/9/2009 s poukazom na vady výroku rozhodnutia správneho orgánu. Rada v preskúmanom rozhodnutí v intenciách názoru najvyššieho súdu vysloveného v uvedenom rozhodnutí jasne a zrozumiteľne sa vysporiadala s námietkou navrhovateľa týkajúcou sa prechodu delikventnej zodpovednosti, opravila výrok rozhodnutia v súlade s názorom najvyššieho súdu vysloveného v predchádzajúcich rozhodnutiach súdu tak, že je z neho jasným a určitým spôsobom zrejmé, za ktoré porušenie právnej povinnosti navrhovateľa sankcionovala, uvedením špecifikácie správneho deliktu, ktorého sa Slovenská televízia dopustila, opisom skutku s uvedením miesta, času a spôsobu jeho spáchania, za čo mu bola uložená sankcia s odkazom na príslušnú právnu úpravu, teda výrok napadnutého rozhodnutia obsahuje náležitosti v súlade s ustanovením § 47 ods. 2 správneho poriadku. Rada vo výroku rozhodnutia presne a určito uviedla, akého porušenia sa právny predchodca navrhovateľa dopustil a výrok rozhodnutia v plnej miere korešponduje s jeho odôvodnením, keď konštatovala, že k porušeniu ustanovenia § 38 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z. došlo tým, že nezabezpečil, aby sponzorovaný program OTO 2008, odvysielaný na programovej službe Jednotka dňa 11.3.2009 o cca 20.15 hod. priamo nepodporoval predaj/počúvanosť programovej služby FUN RÁDIO tretej osoby Rádio, a.s. a to osobitnými propagačnými zmienkami, ktoré vo výroku citoval. Nie je možné považovať napadnuté rozhodnutie za nepreskúmateľné z dôvodu zmätočnosti a nekorešpondovaniu výroku rozhodnutia s jeho odôvodnením, keď vo výroku nie sú uvedené časové údaje odvysielaných konkrétnych osobitných propagačných zmienok, pretože navrhovateľ bol sankcionovaný za porušenie § 38 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z. tým, že nezabezpečil, aby predmetný program priamo nepodporoval predaj/počúvanosť programovej služby FUN RÁDIO a pokiaľ aj cituje konkrétne osobitné propagačné zmienky, túto časť výroku je treba považovať za súčasť opisu skutku, ktorým sa Slovenská televízia ako právny predchodca navrhovateľa dopustil porušenia právnej povinnosti uloženej mu zákonodarcom v právnej norme ustanovenej v § 38 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z.

Taktiež nebolo možné súhlasiť s námietkou navrhovateľa, ktorou namietal, že odporca zaťažil konanie vadou, ktorá má za následok nezákonnosť napadnutého rozhodnutia, keď Rada rozhodla bez toho, aby umožnila navrhovateľovi pred rozhodnutím sa k veci vyjadriť. Zo skutkových zistení vyplývajúcich zo spisu je zrejmé, že navrhovateľ sám tvrdil, že Rada pri vydaní napadnutého rozhodnutia vychádzala z úplne identických podkladov pre rozhodnutie. Z administratívneho spisu tiež vyplýva, že podklady pre rozhodnutie vo veci samej boli počas celého trvania predmetného správneho konania rovnaké a

navrhovateľ sa k týmto podkladom aj k ich spôsobu zistenia počas správneho konania aj vyjadroval. Po zrušení predchádzajúceho rozhodnutia odporcu bolo povinnosťou Rady v intenciách názoru najvyššieho súdu vysloveného v rozsudku sp. zn. 8SŽ/4/2011 sa vysporiadať s námietkou navrhovateľa týkajúcou sa posúdenia právnej otázky prechodu delikventnej zodpovednosti Slovenskej televízie na navrhovateľa a opraviť výrok rozhodnutia. Z administratívneho spisu je zrejmé, že odporca vo veci nevykonával žiadne dokazovanie a v napadnutom rozhodnutí sa v súlade s názorom najvyššieho súdu vysloveného v uvedenom rozhodnutí vysporadúval len s právnou otázkou nastolenou v námietke navrhovateľa vychádzajúc z rovnakých podkladov, s ktorými bol navrhovateľ v priebehu správneho konania oboznámený a vyjadroval sa k nim, pričom stále ide o totožné správne konanie, a preto nie je možné vydanie napadnutého rozhodnutia považovať za zaťažené inou vadou majúcou za následok nezákonnosť tohto rozhodnutia, keďže počas konania bola navrhovateľovi umožnená realizácia jeho práva v súlade s § 33 ods. 2 správneho poriadku.

Z uvedených dôvodov senát najvyššieho súdu námietky navrhovateľa vznesené v jeho odvolaní nepovažoval za dôvodné.

Vzhľadom na uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu ako vecne správne a v súlade so zákonom potvrdil podľa § 250q ods. 2 O.s.p.

O náhrade trov konania súd rozhodoval podľa § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s § 250l ods. 2. Navrhovateľovi nepriznal náhradu trov konania, pretože bol v konaní neúspešný.

O povinnosti navrhovateľa zaplatiť súdny poplatok za podaný opravný prostriedok vo výške 66 € súd rozhodol podľa § 2 ods. 4 veta druhá zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch v znení neskorších predpisov, podľa ktorého poplatníkom je tiež ten, kto podal opravný prostriedok proti rozhodnutiu správneho orgánu a v konaní nebol úspešný. Výška poplatku bola určená podľa položky č. 10 písm. c/ Sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý tvorí prílohu zákona č. 71/1992 Zb.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.